

MUZEJNÍ

SPOLEK
V UHERSKÉM HRADIŠTI
občanské sdružení

SPOLKOVÝ ZPRAVODAJ

číslo 5., prosinec 2008

Opět na návštěvě u medailérů

Od 25. července do 18. srpna 2007 se konal v ateliérech SUPŠ na Franklovce 9. ročník Mezinárodního symposia lité medaile, plakety a drobné plastiky. A tak se před vyvrcholením tvůrčího ruchu, v neděli 12. srpna, vypravila nepočtená skupinka členů spolku a jejich přátel, aby se stala svědkem odlévání.

Zasvěceným průvodcem byla opět členka realizačního teamu, PhDr. Milada Frolcová.

Letošní ročník byl ve znamení visehradské čtyřky a ve znamení mládeže - dva účastníci z ČR a po jednom z Maďarska, Polska a Slovenska, vesměs mladší třiceti let. Setkali jsme se též s pravidelným hostem uherskohradištských akcí, wroclavským profesorem Jackem Dworskim (mj. autor Ceny města za rok 1997).

Pro většinu návštěvníků byl postup odlévání a další práce již znám, přesto však pozorně a se zájmem sledovali všechno dění.

Zvláštním zážitkem bylo „polské lití“, jež provedli Jacek Dworski a jeho žák Michał Staszczak.

Při nepřijemné práci vyloukání a hrubého čistění odlitků jsme zastihli Petru Lamačovou a Petra Červinku.

Potom jsme navštívili pracovny jednotlivých umělců, abychom mohli obdivovat hotová vycizelovaná díla s odborným výkladem Miladky Frolcové a PhDr. Jaroslava Pelikána. Mnohá z nich pak byla k vidění další sobotu v malém sále Galerie Slovákého muzea na výstavě Výsledků symposia. A některá se nakonec stala součástí sbírek Slovákého muzea. Určitě se všichni milovníci tohoto druhu výtvarného umění těší na soubornou výstavu všech symposií, která snad v budoucnu při vhodné příležitosti vznikne.

Ing. Ladislav Šupka

Po stopách starých Slovanů

V sobotu 1. září neukazovalo ráno příliš přívětivou tvář. Drobný deštěk ale neodradil účastníky plánovaného zájezdu a plně obsazený autobus fy Dubovský vyrazil k jihu. Naši první zastávkou totiž byla národní kulturní památka Slovanské hradiště Mikulčice-Valy.

Průvodcem nám pro tento zájezd byl odborník z nejpovolanějších doc. PhDr. Luděk Galuška, CSc.

Svým poutavým výkladem nás seznámil s vývojem osídlení a situací v 9. stol. Dále jsme prošli hlavní pavilon s expozicí „Velkomoravské Mikulčice - Knížecí hrad v údolní nivě řeky Moravy“.

Pak následoval pavilon, v němž je zakonzervován negativ základů tzv. druhého mikulčického kostela s několika hroby. Zde zahájil akademik prof. Josef Poulík v roce 1954 první zkušební sondou archeologický výzkum lokality. Další postup výzkumů a jejich publikace je zde dokumentována četnými fotografiemi s textovým doprovodem. Výsledky jsou jistě pozoruhodné: byly odhaleny pozůstatky dvanácti kostelů a knížecího paláce, mezi drobnými nálezy byla řada každodenních předmětů i věcí ponechaných zesnulým v hrobech (těch bylo nalezeno přes 1500).

Při procházce areálem nám Luděk Galuška ukázal další odkryté stavby. Je dost možné, že to byl jeho deštník, kterým při výkladu současně rozháněl mračna, takže při odjezdu z Mikulčic bylo již počasí docela přijatelné.

Náš další cíl ležel od vstupního mikulčického pavilonu pouhé 2 kilometry, ale na druhém břehu Moravy. Protože dávné brody, či případné mosty nebyly obnoveny a navíc je Morava hraniční řekou, museli jsme zpátky přes Hodonín a Holíč. Na okraji Kopčan odbočil náš autokar na polní cestu, po ní nás ještě skoro dva kilometry svezl a dál už jsme pokračovali pěšky.

Ještě než jsme dorazili k půvabně strohé stavbě kostela sv. Markéty (Margity) Antiochijské, zastavili jsme se krátce u ruiny tzv. Kačenárně. Je skoro neuvěřitelné, jak dokázali snaživí občané devastovat stavbu, jež do poloviny minulého století sloužila, byť omezeně, svému účelu. Zbytky barokního zdíva náleží budově, kterou v polovině 18. stol. (1736–1784?) založili (stejně jako vyhlášený kopčanský hřebčín) příslušníci habsburské rodiny jako součást unikátního zařízení na odchyt divokých kačen. Z toho, co je dnes vidět - nikde v dohledu žádná vodní hladina - jen těžko návštěvník pochopí, o co jde. Víc o tom říká PhDr. Vladimír Grigar ve svých sděleních v časopise Záhorie č. 1 a 2 roč. 1995. Potěšující je, že doc. Jana Gregorová (fakulta architektury Bratislava) navrhuje Kačenáreň zahrnout do projektovaného Archeologického parku Mikulčice - Kopčany. Ostatně vznik tohoto projektu, iniciovaný starosty obou obcí, je úzce spojen právě s nejnovějšími výsledky výzkumu kostelíka sv. Margity. Teprve v r. 2004 prokázaly totiž objevy PhDr. Petera Baxy velkomoravský původ stavby, která až do 18. stol. sloužila jako farní kostel (první zmínka v roce 1392). Vznikl nejspíše v 9. století v souvislosti s vybudováním velkomoravského hradiště Valy v Mikulčicích. Z 80% je původní stavbou z období Velké Moravy a je tedy nejstarší stojící křesťanskou stavbou na území střední Evropy.

Měli jsme obrovské štěstí, že jsme zde zastihli právě jmenovaného badatele, jak se svými pomocníky odchází na oběd. Velmi ochotně se vrátili, odkryli pracně zakrytý výzkum a dr. Baxa nám poskytl obsáhlý výklad. Zájemce o podrobnější informace

odkazují na internetovou stránku <http://geo-cz.com/margita/>, příp. <http://cea.livinghistory.cz/>.

Po zpátečním pochodu pod definitivně rozjasněnou oblohou jsme pokračovali v cestě za posledním cílem výpravy do obce Ducové u Piešťan. Tam se na příkrém výběžku Považského Inovce nachází lokalita zvaná Kostolec.

Ostroh dominuje přilehlé části Pováží a díky své výhodné poloze byl osídlen zřejmě již v paleolitu. Později, v době bronzové, zde vzniklo hradisko s mohutným valem a příkopem dodnes patrnými, zaznamenány jsou též nálezy z doby římské (2. a 3. stol. po Kr.). Významnou roli měl Kostolec ve velkomoravském období (9. stol.–počátek 10. stol.) Tehdy tu vzniklo opevněné raně feudální velmožské sídlo - dvorec s obytnou zástavbou a rotundou s malým pohřebištěm příslušníků nobility.

Šlo o mocensko-správní středisko, na které se vázaly zemědělské a řemeslné osady v okolí. Kostolec se řadí mezi nejvýznamnější památky velkomoravské na Slovensku. Jistě není bez zajímavosti, že i po definitivním zániku osídlení se těšil vrchol pozornosti a úctě a až do 19. stol. sloužil jako hřbitov pro okolní obce.

Ač již notně znaveni cestováním, náročným výstupem na hradisko i přemírou informací, se zájmem jsme všichni naslouchali poutavému a vtípnému výkladu našeho průvodce.

Nezapomenutelný jistě pro všechny byl výhled z výšiny Kostolce. Naproti přes údolí Váhu čachtický hrad, na druhou stranu v Inovci zřícenina Tematína, na jihu dýmající JE Jaslovské Bohunice.

Po sestupu k hospodě v Ducovém následoval krátký přejezd do Piešťan. Zde plánovanou prohlídku jsme většinou zredukovali na posezení v restauraci a pozdní oběd. Protože se nikdo neztratil, vydali jsme se plni zážitků na zpáteční cestu v plánovaném čase.

Ing. Ladislav Šupka

Nositelé tradice

Uherskému Hradišti se v roce 750. výročí jeho založení dostalo cti být pořadatelem Národního zahájení Dnů evropského dědictví (EHD). Od roku 2001 se nedílnou součástí tohoto zahájení stalo předávání ceny ministra kultury a titulu Nositel tradice lidových řemesel. Tak tomu bylo i letos a na rozdíl od předchozích ročníků, kdy se prezentovali svými díly čerství laureáti, uspořádalo naše Slovácké muzeum ve spolupráci se Sdružením historických sídel Čech, Moravy a Slezska, městem Uherské Hradiště a Národním ústavem lidové kultury ve Strážnici výstavu všech dosavadních nositelů titulu, rozšířenou i o občany oceněné městem Cenou Vladimíra Boučka. Pod názvem Nositelé tradice lidových řemesel byl dolní sál galerie zaplněn pracemi (snad) všech dosavadních laureátů. Je jich celkem 37 a jistě nás těší konstatování, že čtvrtina z nich je ze Slovácka.

Běžný návštěvník výstavy (jako třeba já) neví v té jedinečnosti, co dřív - jestli čizmy nebo košíky nebo slaměné, orobincové či turkyňové výrobky, keramiku, dřevěné hračky nebo perníkové formy, štípané holubičky, rašple a pilníky nebo vyšívky na „počítanú nit“, anebo to plátno?... Požádali jsme proto duchovního otce této ministerské ceny a spoluautora hradištské výstavy, emeritního ředitele NÚLK ve Strážnici a taky našeho člena, PhDr. Josefa Jančáře, CSc., aby nás výstavou provedl. Ač byli členové spolku obesláni jen s malým předstihem, ve čtvrtek 11. října se nás sešlo nad očekávání hodně a výklad J. Jančáře se těšil velké pozornosti. Ostatně, kdo mohl lépe k problematice lidové výroby pohovořit, než člověk, jenž se jí celý život zabývá a s jehož prací se setkáváme jak v našem muzeu, tak třeba ve strážnickém skanzenu. Beseda, která se rozproudila mezi výstavními panely, přirozeně přešla též k problematice ÚLUVu, jehož likvidaci shodně všichni přítomní označili za nešťastnou. Při této příležitosti vzpomněl dr. Jančář také svých setkání s Ing. arch. Vladimírem Boučkem a jeho nadšení a zásluh o zachování tradičních technologií.

Na závěr poznámka: můžeme jen závidět Slovákům, že v Bratislavě stále existuje a živě působí ÚLUV jako příspěvková organizácia ministerstva kultúry SK. Asi ten slovenský ÚLUV neměl tak atraktivní budovu v hlavním městě, aby byla nutná privatizace.

Ing. Ladislav Šupka

Sběratelova grafika

V malém sále Galerie Slováckého muzea probíhala koncem roku výstava ze soukromé sbírky Ing. Milana Humplíka pod názvem Tváře známé i neznámé. Pan Ing. Humplík nalezl v posledních letech zalíbení v našem městě, a to nejen proto, že hned při své první návštěvě náhodou natrefil na ubytování „na Humplíkovém“. Jako jednatel Spolku sběratelů a přátel exlibris našel spřízněné duše v předních členech místního Spolku přátel literatury a knihovny. S nimi uspořádal v Knihovně BBB cyklus přednášek o exlibris. A na sjezd exlibristů zorganizovaný SPLKem v r. 2006 se údajně vzpomíná jako na velmi úspěšný.

Svůj sběratelský zájem neomezuje Milan Humplík výhradně na exlibris a mohl tak nabídnout k vystavení svou sbírku portrétů v různých grafických technikách. 4. prosince pak vyhověl našemu pozvání a přijel o předmětu svého zájmu a zřejmě i náplni života pobesedovat.

Velmi poutavě vyprávěl o počátcích svého zájmu, o jeho postupné diferenciaci a o narůstání sbírky. O tom, jak sběratelství nutí ke studiu a současně zprostředkovává zajímavá setkání s umělci, historiky a zejména s lidmi stejných zájmů. Zmínil se také o zvláštnostech grafických technik. Nikdo z účastníků jistě nelitoval oněch skoro dvou hodin strávených mezi podobiznami osobností i méně známých lidí od autorů běžně neznámých i od těch nejvěhlasnějších.

Ing. Ladislav Šupka

Valná hromada 2007

Valná hromada se sešla 10. ledna 2008 v Přednáškovém centru Slováckého muzea za účasti 38 členů spolku, tj. 52% řádných členů.

V úvodu byl schválen program:

1. Zahájení
2. Volba mandátové a volební komise
3. Zpráva o činnosti předsednictva MS v roce 2007

4. Zpráva o hospodaření MS za rok 2007
5. Zpráva revizní komise
6. Zpráva o přijetí členů v roce 2007
7. Návrh programu činnosti na rok 2008
8. Různé

Mandátová a volební komisi zvolili přítomní jednomyslně ve složení: Ing. Jaroslav Hrabec, Věra Pochylá, Ing. Pavel Voják.

Zprávu o činnosti, kterou přednesl předseda Ing. Ladislav Šupka, uvádíme v plném znění:

Vážené dámy, vážení pánové,

dovolte, abych vás informoval o činnosti předsednictva našeho spolku v roce 2007. Má zpráva je poměrně stručná, neboť jsem přesvědčen, že za nás především hovoří naše činy. A proto jen stručná rekapitulace, aby mohla být o to bohatší diskuse.

Předsednictvo se v roce 2007 scházelo podle potřeby. K účasti byla vždy přizvána i revizní komise. Na oficiálních sezeních jsme se sešli pouze 4x, vždy s usnášeníschopnou účastí. Aktuální záležitosti, zejména týkající se plnění schválených usnesení, jsme řešili mimo schůze operativními konzultacemi osobními nebo e-mailovými.

Pravidelnou součástí programu všech zasedání bylo schválení přihlášek nových členů a samozřejmě kontrola zadaných úkolů. O vývoji členstva bude řeč v bodě 5 našeho jednání.

Na prvním zasedání předsednictva bezprostředně po valné hromadě 18. ledna byla provedena volba funkcionářů - předseda Ing. Ladislav Šupka, místopředseda PhDr. Blanka Rašticová, hospodář Jitka Zpěvákova. Dodatečně se omlouvám všem členům, že o výsledku této volby nebyli oficiálně informováni.

V dalším období pak jsme již naplno věnovali organizaci schválených programových akcí:

hned v únoru to byly dvě - beseda o víně s Vojtěchem Masaříkem v jeho sklepě, spojená s návštěvou obecního muzea v Blatnici pod sv. Antonínkem a s jedinečnou výstavou trpaslíků Ludmily Štefánkové.

25. února pak následoval zájezd na výstavu Vincenta van Gogha do Budapešti. V dubnu se zde uskutečnila plánovaná beseda s mladými kyjovskými cestovateli o jejich cestě do Vladivostoku a zpátky.

Květnovému cyklozájezdu za památkami regionu přálo jako skoro vždy počasí, stejně tak jako o tři týdny později procházce po pamětihodnostech Hradiště.

Červencové zasedání předsednictva se zabývalo mimo přípravy akcí na druhé pololetí, též přípravou programu na rok 2008 a některými edičními záměry. Z nich uskutečněno jen vydání dalšího čísla Spolkového zpravodaje. Příspěvek do sborníku Slovácko nedodán vinou mé liknavosti. Návrh na vydání kalendáře 2009 se snímky zaniklých zákoutí dávám ke zvážení dnešnímu shromáždění.

Srpnová návštěva medailérského symposia měla velmi malou účast členů spolku a asi by bylo vhodné dobře zvážit další její zařazování do plánu.

Mimo velmi pěkného zájezdu do ještě nevyhořelých Mikulčic a na další archeologické lokality jsme na podzim zorganizovali dvě neplánované besedy - s PhDr. Josefem Jančářem, CSc. o výstavě Nositelé tradic a nejen o ní a s Ing. Milanem Humplíkem o jeho sběratelství grafiky ve výstavě Tváře známé a neznámé. Obě tyto

besedy byly překvapivě dobře navštíveny.

Některé naplánované akce zůstaly, bohužel, nesplněny. Podzim byl plný událostí kolem výročí našeho města a tak zůstává jako rest návštěva ateliéru Vladimíra Groše a také návštěva archeologického výzkumu - ten se vloni prováděl na Holém kopci uprostřed horkého léta - bude o tom řeč při letošním programu. Výstava Albrecht z Vajdštejna a jeho doba byla zahájena později než původně proponováno a předvánoční doba nebyla shledána jako vhodná pro zájezd do Prahy.

Na svém posledním zasedání v prosinci loňského roku předsednictvo schválilo podání žádosti o grant min. kultury na vydání katalogu k výstavě Krása, která hřeje. Jedná se o letošní výstavu, kterou připravuje Mgr. Menoušková z archeologického oddělení SM. V současné době je již podepsána smlouva a smlouvě budoucí na sdružení prostředků s Ústavem muzeologie a archeologie FF MU Brno, který by se stal spoluvydavatelem s naším spolkem.

Rovněž bylo schváleno podání žádosti o dar na město UH na digitalisaci vybraných filmů SAFu, které by se pak na DVD staly veřejnosti dostupným materiálem Slováckého muzea. Podle podkladů Ing. Demla je již žádost připravena k odeslání.

Závěrem ještě jedna důležitá věc, o níž bychom měli dnes rozhodnout. Opakovaně jsme v předsednictvu hovořili o růstu členské základny. Shodli jsme se, že nechceme spolek jako masovou organizaci, zejména vzhledem k obtížnosti následného zajišťování akcí, ať už zájezdových, nebo přednáškových. Navrhují tedy, na základě názoru předsednictva, stanovit maximální počet členů našeho spolku na 100 osob.

A úplně nakonec:

děkuji všem, kdo se aktivně účastní našeho konání, děkuji členům předsednictva a zejména pí dr. Rašticové za to, že nás liknavější stále popohání. Děkuju pí Ing. Haně Zemanové a Zdeňku Králíkovi za spolupráci na zpravodaji. Děkuju taky pracovníkům muzea za spolupráci a jmenovitě pí. Emě Pelikánové, bez níž bychom náš zpravodaj nedali dohromady.

Do dalšího roku naší činnosti všem pevné zdraví, dobrou náladu a vůbec vše dobré!

Po následující diskusi bylo schváleno omezení počtu členů spolku na 99 osob a s tím pak schválena celá zpráva předsednictva.

V dalším bodu programu přednesla paní Jitka Zpěváková zprávu o hospodaření spolku.

Příjmy muzejního spolku v roce 2007 tvořily :

■ nevyčerpané zůstatky na účtu a v hotovosti z roku 2006	35.977,04
■ členské příspěvky z roku 2007 ve výši	11.110,00
■ poplatky za zájezd do Budapešti a Mikulčic	48.300,00
■ prodej publikace Dechové hudby	200,00
■ úroky z účtu 2006	198,17

.....
PŘÍJMY 2007 CELKEM 95.385,21 Kč

Výdaje byly čerpány k zabezpečení plánovaných akcí muzejního spolku pro rok 2007 v následující výši:

■ náklady na vyplacený honorář za realizovanou přednášku p. Goldmann, Humplík včetně odvodu daně z příjmu	4.160,00
■ poštovné (za rozeslání zpravodaje a informace o zájezdech, atd.)	159,00
■ dopravné a vstupné za zájezdy do Budapešti a Mikulčic	44.104,00
■ občerstvení	1.533,50
■ ostatní režijní náklady - papír	280,00

.....
VÝDAJE 2007 CELKEM 50.236,50 Kč

Hospodaření spolku za rok 2007 skončilo s kladným zůstatkem ve výši **45.548,71 Kč**. Tento zůstatek bude převeden pro použití činnosti spolku do roku 2008.

Zpráva revizní komise, kterou přednesl její předseda PhDr. Ivo Frolec, tento výsledek hospodaření potvrdila, aniž by shledala jakýchkoliv závad.

V dalším jednání seznámila místopředsedkyně spolku PhDr. Blanka Rašticová s vývojem členské základny. Ke dni konání valné hromady měl spolek 73 řádné členy a jednoho člena kolektivního.

Posledním bodem programu bylo pak projednání plánu činnosti na rok 2008. Doplněné návrhy přítomných byl pak jednomyslně schválen.

Ing. Ladislav Šupka

Valdštejn a jeho doba

V neděli 27. ledna 2008 náš spolek uskutečnil autobusový zájezd do Prahy na výstavu Albrecht z Valdštejna a jeho doba. My, podřimující účastníci zájezdu, jsme byli probuzeni na parkovišti dálniční restaurace podivného jména Melikana. Blízkost sídelního města byla zřejmá i z toho, že jen za vyčurání tu pánové platili 5 korun.

Během zbývajících cesty ku Praze nás dr. Rašticová zaslíbeně seznámila s pohnutým životem vévody Albrechta z Valdštejna (1583 - 1634), zcela mimořádné postavy našich dějin. Z pohledu následných režimů a zájmů, především německého okolí, různých náboženství a jiných historických složitostí doby od 1. poloviny 17. století, kdy ještě neexistovaly pevné hranice, v dobách, kdy v tehdejší Evropě všichni se všemi po 30 let spolu válčili, máme my, jen povrchně historicky vzdělaní, pramalou šanci skutečně pochopit tak rozporuplnou postavu, jakou Valdštejn nepochybně byl. Osobnost, která nepřestává poutat pozornost historiků, publicistů a dramatiků již více než 300 let, poslední dobou i kurátorů výstav a dokonce muzejních spolků!

Valdštejn: pro jedny geniální taktik a stratég, profesionální válečník, mazaný politik, nadaný finančník a diplomat, velkorysý podnikatel a stavitel, nebojácný, statečný, velebený. Pro druhé proklínaný kariérista, sběratel titulů, kořistník, náboženský přeběhlík, intrikán, zrádce národních zájmů, opovrhovatel českým trůnem, spiklenec, tunelář pokladny českých stavů, bacilonosič pohlavní nemoci... O tom všem tato výstava se usilovala být.

V menších skupinách jsme se pak rozešli po dalších zajímavostech. V obrazárně pražského hradu někteří zhlédli výstavu Mikoláše Alše, jiní v Obecním domě obdivovali dílo Josefa Lady či v Náprstkově muzeu výstavu Théby.

Potěšilo nás, že Klausovi byli doma, ale prezidentská vlajka na Hradě byla zplihlá a nevlála, jak se sluší. Nedivilí jsme se, bylo týden před prezidentskými volbami...

Další účastníci zájezdu narazili na žel Bohu v neděli zavřenou galerii a vinárnu bývalého Hradišťáka Pavla Vavryse. (Vždy totiž potěší, když se našinec vyšvihne.) Jiní vystoupali na Staroměstskou mosteckou věž, stavbu plnou symboliky a mystických čísel. V počtu 137 schodů na horní ochoz však žádná symbolika není.

Finále tohoto kulturního dne mnozí z nás končili v Národním muzeu, překrásné budově stále ještě poznamenané střelbou samopalů ze srpna 1968, na výstavě Stopa lidí. Pro nás trochu omyl, kde že jsme se to octli, ale mnoha přítomným školákům se

musela líbit. Nevadilo, naopak. Okolo nezněla ruština a v bufetu měli moc dobrý fernet (52,- Kč).

Fotogenická Praha nezůstala nic dlužna pověsti města plného pozoruhodných míst, kulturních a architektonických pokladů, historie a zcela jedinečného kouzla. Nemohu si však odpustit poznámku. Praha je taky město dost špinavé, nepříliš udržované, mimo hlavní turistické trasy posprejované. A to nemám na mysli Lennonovu zeď, ale místa jako pod ministerstvem zemědělství, obytné domy na příjezdové magistrále atd. atd. Nevím, jestli je Praha laskavé a vlídné místo, a kdo posoudí, zda není trochu pupkostředná. Je však taky možné, že tento názor je jen mindrák některých Zamoravčičků z pohraničí.

Hlavní nádraží, odkud jsme odjížděli, je zapšklý palác plný zaneřádných koutů, oprýskaných omítek, sekáčů a podivných individuí (to např. v Londýně každé ráno než obchodníci otevrou, umnými ornamenty pokropí a zametou svůj chodník. Nic to nestojí...)

Autobus, ve kterém jsme se všichni včas a v pohodě sešli, nás bezpečně dopravil do našeho útulného města.

Zdeněk Králík

P.S. 6. února t. r. se sjelo do Prahy 40 přímých potomků Albrechta z Valdštejna. Taky zhlédli svoji výstavu. Není však známo, jak se jim líbila.

Beseda o Antarktidě

Dne 12. února se v Přednáškovém centru Slováckého muzea sešli zájemci o polární výpravy. O svých zážitcích přijel povykládat RNDr. Zdeněk Čecháček z Brna, majitel imunoanalytické a mikrobiologické laboratoře, ale také cestovatel s dobrodružnými sklony.

Spolu se svou partnerkou, PhDr. Jarmilou Turbovou, navštívil v roce 2005 ECO - Base Station polárníka Jaroslava Pavlíčka. Ten ji již 17 let provozuje na ostrově Nelson v souostroví Jižní Shetlandy (S 62°18', W 58°59'). Před odjezdem museli oba cestovatelé absolvovat povinný test na Dachsteinu v Alpách.

Již samotná cesta do subarktického pásma nebyla jednoduchá. Po příletu do Buenos

Aires následovala cesta místní leteckou linkou a autobusem do chilského Punta Arenas v Magalhaesově průlivu. Další doprava je možná jen vojenským letadlem Hercules, jež zalétá na Ostrov krále Jiřího. Dále lodí a na samotný Nelson pak malým člunem naloženým zavazadly, potravinami a rolí dehtové lepenky na nutnou obnovu střechy základny.

Ekobáze provozuje tři programy, jehož se všichni stíádající se návštěvníci účastní - Prežití, Zelená kuchyně a Impact program. V rámci programu Zelená kuchyně je možno na ostrov Nelson přivážet pouze mouku, rýži, těstoviny, cukr či tuk, jinak se musí žít z úlovků ryb, mušlí a řas. Program přežití zase testuje účastníky vystavením určitým nebezpečím, v daném případě to byl výlet člunem na Duthoit Point 12 km od základny. Impact program se věnuje sběru a evidenci naplavenin, které se do Antarktidy dostávají následkem činnosti člověka.

Dr. Čecháček velmi poutavě vyprávěl o 15denních zážitcích, o setkání se zvířaty (tučňáky uzdičkovými, tuleni, rypouši sloními, velrybami i značně agresivními lachtany), o rychlých změnách počasí, jež mohou být snadno osudnými.

Jeho informace se setkaly s velkým zájmem a ohlase u účastníků.

Těm, kdož mají zájem o Čecháčkovy fotografie, doporučuji

<http://ilja.master.cz/antarktida2005/index.htm>

Ing. Ladislav Šupka

Procházka městem královským

Už od října minulého roku byla v hlavní budově muzea přístupna výstava k 750. výročí založení našeho města. Pro členy Muzejního spolku připravila naše neúnavná místopředsedkyně 27. února komentovanou prohlídku.

Úvod se odehrál v klubovně krátkou přednáškou s besedou.

A pak se již účastníci nedočkavě hrnuli „městskou branou“ do prostoru velkého výstavního sálu.

Zde jsme absolvovali podrobný fundovaný výklad dr. Blanky Rašticové s mnoha zajímavými detaily.

Ing. Ladislav Šupka

Spolek opět ve Vídni

Dne 29. března uskutečnil náš spolek výlet do Vídně, v prvním plánu na výstavu Monet bis Picasso, v druhém plánu se přidala výstava artefaktů z Tutanchamonovy hrobky. Vyrazili jsme poměrně časně a v autobuse jsme se dozvěděli od pí dr. Rašticové, co vše ještě můžeme ve vídeňských muzeích a galeriích vidět - vydalo by to asi na týden a ne na pouhý jeden den.

Počasí nám už v Mikulově ukázalo svou přívětivější tvář a do Vídně jsme dorazili obdivující rozkvetlé sakury přes několik dunajských ramen odrážejících modré nebe za plného slunce. Na obvyklém místě výstupu u vídeňských muzeí jsme se rozdělili do skupin podle zájmů a vyrazili. My směr Albertina - Monet bis Picasso. Usoudili jsme však, že bez dobré kávy by start nebyl správný a tak se první zastávkou stal Café-Restaurant Palmenhaus.

Káva byla fakt dobrá a potěšil nás zájem motýlů, nahlížejících na nás ze sousedního Schmetterlinghausu. Odtud jsme už nedočkavě vystoupali schody do vlastní galerie, pouze s malou zastávkou na fotografování.

Návštěva každé výstavy je pro mne vždy velkým zážitkem. Vždy znovu prožívám dotek nesmrtelnosti vidouc na vlastní oči plátna nebo papír, kterých se dotýkaly ruce Renoira, Toulouse-Lautreca, Chagalla atd. Výstava ze soukromé sbírky Rity a Herberta Batlinerových (FL) byla opravdu velmi rozsáhlá, ale i přes značný počet návštěvníků jsme mohli vše pořádně vychutnat i s návraty k tomu, kdo zaujal nejvíce. Každý si našel toho svého. Už v prvním sále nutně padla okamžitě do oka jedna ze studií k slavným Leknínům C. Moneta a samozřejmě i pár děl otce impresionistů A. Renoira. Pokračovali jsme kolem snivých Signaců a veselých Serratů až k netypickému, leč mistrovskému portrétu koně Toulouse-Lautreca a potom k jeho notoricky známým plakátům z Moulin Rouge i obrazům jockeyů. Dál nás potěšil čistý v liniích i barvách F. Kupka, zastoupený 3 obrazy jedné tóniny. Ze švýcarských Giacomettiů byl zastoupen jen jeden (Diego?), a to jen jedním obrazem škoda a potom už výbuch ruských autorů v čele s Chagallem s jeho poněkud jedovatými barvami. Ostatní, nám neznámí Rusové nás většinou nadchli. Většinu těchto autorů jsme viděli poprvé a stálo to za to. V horním patře jsme se pak mohli pobavit Kandinským a trochu se bát Picassa, však marně jsme hledali Modiglianiho. Asi nedorazil.

Pokaždé si na výstavě vybírám obraz, který bych chtěla mít doma. Tady jich bylo dost, ale z Picassů by to nebyl žádný, ale některý z humorných Kandinských by se mi hodil.

Nasytili jsme oči a ducha, nasýtili jsme i těla a rozhodli se pak vydat do Belvederu, v němž jsou vystavena raná díla Oskara Kokoschky, včetně jediného zachovaného kusu fresky namalované pro dům Almy Mahler. Přiznám se, že na mě působila většina skizz dost depresivně a ani mistrné portréty nesálají pohodu. Vychutnali jsme si však architekturu a interiéry Dolního Belvederu. A potom i jarně se probouzející zahrady pod Horním Belvederem. Ten jsme už pro nedostatek času vzdali - bohužel i s Klimtem.

Památník osvobození s rudoarmějcem na Schwarzenberském náměstí nám svou velkou fontánou poskytl při zpáteční cestě krásné efekty tříštící se vody v nížícím se slunci. Někteří/ré začali/y při návratu k parkovišti remcat, že jdeme špatnými ulicemi, neb tam nejsou žádné výklady. Čas byl však neúprosný, takže už jen pár výloh u Opery a ukázněně a v pohodě domů, s nemalými díky naší organizátorce i panu šoferovi.

Aranka Šupková

Nejen Albertina a Belveder

Ve stálé expozici evropského umění Umělecko-historického muzea na náměstí Marie Terezie bylo od února do června 2008 prezentováno dílo Giuseppa Arcimbolda (1527-1593) ze sbírek řady proslulých galerií. Před diváky defilovaly bizarní portréty variací na téma živlů a čtvera ročních období, doplňovaly je, mj. Vertumnus (bůh úrody - portrét císaře Rudolfa II), jurista či knihovník. Vzduch je seskládan z desítek ptáků, mezi kterými poznáváme páva, kohouta a sovy, vlasy jsou hnízdo plné ptačích pěvců. Profil Vody, který tvoří ryby, vodní měkkýši a členovci působící ponuře, je odlehčen perlovým náhrdelníkem s náušnicí a červenými korály v čelence. Jaro rozkvétá botanicky přesně zobrazenými bylinami, portrét Léta je přeplněn plody ovoce a zeleniny, Zimu představuje odumírající pařež, s několika pokroucenými větvemi, břečťanem v týle a s chorošem místo rtů. Vtipné fantaskní portréty zaujaly ve své době císaře Maximiliána II. a zejména Rudolfa II. a Arcimboldovi se dostalo velkých poct a uznání na císařských dvorech ve Vídni i v Praze.

Součástí výstavy byly kresby dekorací k slavnostem i díla z okruhu umělcových současníků. Ve dvacátém století jeho dílo oceňovali dadaisté a surrealisté, ale všechny

zaujme autorova invence, smysl pro atlasově detailní zobrazení přírodnin a obdivuhodný smysl pro humor.

Výstavu doplnily velkoformátové fotografie Bernarda Prasse, na nichž jsou portréty několika osobností (S. Dalí, A. Einstein, Ludvík XIV), sestavené z nejrůznějších předmětů, obdobně, jak tvořil před více než čtyřmi sty lety Arcimboldo, hrabě falcký, zvaný Leonardo Habsburský.

Albert Gottwald

Na návštěvě v Milokošti

Stalo se již nedílnou součástí aktivit členů Muzejního spolku (MS), že kromě návštěv míst spojených s historií našeho regionu a širšího okolí, rádi a se zájmem navštěvují též výtvarníky v jejich ateliérech s cílem bezprostředního kontaktu s lidmi utvářejícími kulturní obraz naší země. Tyto návštěvy se u členů MS těší velké oblibě.

Dne 22. dubna t.r. se uskutečnila další akce tohoto zaměření, návštěva pedagoga uherskohradištské SUPŠ, keramika Vladimíra Groše v jeho ateliéru ve Veselí nad Moravou, v části Milokošť.

Mistr Groš, sám absolvent uherskohradištské SUPŠ uspořádal v ČR, ale též v zahraničí - Holandsku, Německu - více než 60 autorských výstav. Řady prezentací výtvarného umění se zúčastnil společně s dalšími výtvarníky. Jeho díla jsou zastoupena v sedmi galeriích v ČR, samozřejmě též v Galerii Slováckého muzea v Uherském Hradišti.

Mistr Groš nás přivítal v hale svého rodinného domu, kde nám předvedl majolikové plastiky inspirované náměty z motorismu. Podrobného výkladu se nám dostalo k cyklům již minulé autorovy tvorby jako například VELKÁ MORAVA, MORAVA A OKOLÍ a další. Široké veřejnosti jsou dobře známy náměty - nápady - pohádkové postavičky, různé trpaslíci a jiné figurky.

Zajímavá byla též tvorba z kameniny - různě tvarované nádoby - a další díla pálená v plamenné peci. Zajímavostí byla díla z kamene, různě opracovaná, respektive poskládané kameny a kamínky s námětem loutkového divadla nebo kamenných pokojíčků.

Naprosto neočekávané byly exponáty z bloku NON SENS - NESMYSL, např. Brýle Besip, Hygienický nebozez a další.

Na závěr nás seznámil s bohatou a důkladnou dokumentací recesistické společnosti Za Veselí veselejší, jejíž inspirativní osobností je právě mistr.

Vladimír Groš je skromný člověk. Z jeho díla je však patrné, jak je činorodý, pilný, pracovitý a hlavně vtipný.

Mistr Groš se představil též jako vzorný hostitel, když „účastníkům zájezdu“ nabídl víno svého přítele - člena ZVV pana Břetislava a též zákusky z veselské cukrárny Groš.

Ale to už členové MS - cyklisté spěchali na zpáteční cestu, kde je čekal studený protivítr. Ti účastníci, kteří se přesouvali osobními auty, jim vůbec nezáviděli.

Kdo se chce o Vladimíru Grošovi dozvědět více, lze na : www.majolikagros.cz

Mgr. Božena Sedláčková

Se Slováckým muzeem za poznáním památek regionu

Tak byl již posedmé nazván výlet pořádaný Slováckým muzeem za účasti spolku u příležitosti Mezinárodního dne muzeí. Tentokrát se však vyznačoval přinejmenším dvěma odlišnostmi: překročili jsme hranice kraje - opustili jsme tedy územněsprávně nám přidělený region - a zkombinovali jsme cyklodopravu a dopravou vodní. V neděli 18. května byl cílem strážnický skanzen - Muzeum vesnice jihovýchodní Moravy.

Peloton se od hlavní budovy muzea rozjel výletním tempem (nemohoucí a nepřátelé pohybu se svými samohyby dopravovali přímo k cíli), záhy však nabral náležitou rychlost, abychom stihli plánovaný odjezd lodi z přístaviště ve Veselí. Nakonec jsme zvládli nejen zagarážovat kola, zakoupit lodní lístky, ale i lehce posvačit. Cesta po Baťově kanále byla pro některé novým zážitkem, ale i já jsem si opět vychutnal scenérie, které skýtá jen pohled z paluby pomalu plující lodi. Pohled na Vnorovy s dominantou kostela, křížení průplavu s Moravou se svými technickými zajímavostmi, křížení s Veličkou, strážnický zámecký park v jiném pohledu než od zámku k Bludníku...

Před vstupem do skanzenu nás již očekávaly PhDr. Ludmila Tarcalová a Mgr. Olga Floriánová s pracovníky NÚLK. Po úvodu těchto erudovaných odborníků následovala komentovaná společná prohlídka celého areálu skanzenu.

Pro mne se záhy stala individuální, neboť zaujat různými technickými detaily staveb a hospodářského nářadí jsem se ztratil. O některých věcech tak vím určitě víc než ostatní účastníci - třeba o problémech provozu místního katru a o Veverkově kovárně z Lipova. Ale také jsem zjistil, že individuálnímu návštěvníkovi stávající orientační systém (dá-li se systémem vůbec nazvat) skýtá minimum informací. Protože jsem

neplatil vstupné, nevím, zda to je za málo peněz málo muziky. Ale i dodatečně se mi v pokladně nepodařilo získat žádný materiál, který by odpovídal aspoň trochu mým představám o tom, jak by se tak významné a jedinečné dílo mělo prezentovat.

Zpáteční cesta lodí byla rovněž pěkná, leč poznamenaná vysazením jednoho z motorů, čímž se rychlost snížila na úroveň rekreačních kajakářů. Navíc se začínala naplňovat předpověď meteorologů (naštěstí s půldenním zpožděním) a od jihozápadu se blížila zlověstná hradba mračen.

Cesta z Veselí se tak stala závodem s rychle se blížící bouřkou, která nás dostihla u olšavního mostu v Kunovicích. Nevím, zda jsme skutečně byli „čelem pelotonu“, jak mne ujistily dvě dámy z Babic, s nimiž jsem ztroskotal pod okapem, a nevím, jak to vyřešili ostatní. Protože i po odeznění bouře liják jen trochu polevil, vydali jsme se na další cestu konstatující, že to stejně bylo pěkné.

Ing. Ladislav Šupka

Spolek na archeologickém výzkumu na Rochusu

Dne 11. srpna 2008 se konečně podařilo uskutečnit dlouhou slibovanou prohlídku aktuálně prováděných archeologických výzkumů Slováckého muzea. Vedoucí archeolog Mgr. Miroslav Vaškových, Ph.D. se svým týmem prováděl v letních měsících průzkum na Černé hoře před kaplí sv. Rocha s cílem zjistit původní rozměry kaple, postavené na památku obětí velké morové epidemie v roce 1680.

Přední hradiště měšťané v čele se Zachariášem Guchsem tehdy věnovali část svého majetku na výstavbu kaple, zasvěcené patronům morové rány (sv. Roch, sv. Šebestián a sv. Rozálie). Po udělení souhlasu olomouckým biskupem Karlem Lichtenštejnem byla stavba započata na podzim roku 1680, její dokončení se protáhlo na dlouhou dobu. Jednou z hlavních příčin mnohaleté výstavby byl požár, který vypukl v Uherském Hradišti v dubnu 1681 a zničil velkou část města.

V říjnu 1687 byla vyzvednuta báň věže a dokončena stavba kněžiště. Ve stavbě se dále pokračovalo výstavbou chrámové lodi, předsíně a v roce 1715 byla přistavěna poustevna pro strážce kostelíka

Za císaře Josefa II. roku 1786 byl kostelík odsvěcen a prodán městu Hradišti, které v něm zřídilo prachámu pro místní posádku. Po první světové válce bylo zbořenisko zásluhou arcibiskupa dr. Antonína Cyrila Stojana a hradištských občanů Ing. Vojtěcha Stancla a JUDr. Miroslava Skácela odkoupeno pro prvotní účel, aby cenná památka byla zachována. V roce 1931 byla kaple znovu vysvěcena a začaly se u ní konat pouti.

Po druhé světové válce vyvstala snaha kapli opět důstojně opravit, aby byla ozdobou kraje, jemuž vévodí. Pod vedením farního úřadu v Sadech a záštitou orgánů památkové péče byla opravena za pomoci věřících a mnoha ochotných spolupracovníků v letech 1965 - 1968.

Kaple sv. Rocha, sv. Šebestiána a sv. Rozálie byla vysvěcena 29. září 1968, v den 35. výroční úmrtí olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana.

Dochovaná podoba kaple je klasicistní. Je důležitým kulturním prvkem krajiny a byla prohlášena kulturní památkou.

Archeologický výzkum v prostoru před kaplí provádělo Slovácké muzeum na objednávku Městského úřadu v Uherském Hradišti, který hodlá kapli opravit. Protože výsledky předchozího průzkumu fy Geofyzika naznačovaly, že by v zemi mohly být skryty zajímavé doklady o minulém vzhledu objektu, bylo potřeba je prověřit archeologickým průzkumem.

Zájemců o prohlídku se sešlo v horkém letním odpoledni nepočítaně a všichni byli zaujati výkladem Mirka Vaškových, člena našeho spolku, i objevenými pozůstatky základů obvodového zdiva někdejšího barokního kostela, stejně jako dochovaným barokním kachlem. Poté, co byly zodpovězeny veškeré dotazy, se někteří odebrali společně svlažit hrdlo, jiní se ubírali k domovu či neznámo kam...

PhDr. Blanka Rašticová

Po stopách habánů

V roce 1986 se konala ve Švýcarsku (v Bernu a v Curychu) výstava „Keramik aus der Tschechoslowakei - Habaner Fayencen 1590–1730“. Tato výstava byla pro autory zájezdu, manžele Zemanovy, kteří ve Švýcarsku od roku 1968 žili, velmi pozoruhodná. Pocházejí totiž z té země zaslíbené, „krásné a svobodné země moravské“, kde našli v 16. století útočiště švýcarští uprchlíci..

7 z 9 účastníků na Habánském dvoře.

Novokřtění (Wiedertäufer) se hlásili ke křtu v dospělém věku, žili ve skupinách ve společných domech, v nichž dávali svůj majetek na jednu hromadu - Haushaben. Z toho vznikl český název habáni. Toto hnutí bylo německými reformátory zprvu podporované, později ale začaly pro svérázné křesťany krušné doby. A tak se houfně stěhovali na Moravu, která tehdy byla vyhlášena svou náboženskou tolerancí. Příchod prvních habánů do Mikulova je zaznamenán už v roce 1526. Ani zde jim nebylo dopřáno usadit se definitivně, a tak se už kolem roku 1650 objevili na Slovensku.

Habáni, toufaři, huterité, novokřtění, anabaptisté, džbánkari vedli o svém životě podrobné kroniky a také motivy keramické tvorby, kterou zanechali, mapují jejich putování za svobodou. My jsme se po stopách habánů vydali na zájezd 30. srpna.

Na jihovýchodní Moravě se památky na habány soustřeďují většinou jen na typicky zdobenou glazovanou keramiku a části staveb jsou ojedinělé. Na slovenském Záhoří se zachovala v obcích Sobotiště a zejména ve Velkých Levárech řada budov, ve kterých Záhorské muzeum Skalica vybudovalo stálou expozici. Habánský dvůr soustřeďuje asi 30 domů, kde jsou sbírky řemeslnického nářadí i výrobků, občanských i náboženských písemností, a na mapách lze sledovat další putování habánů po východní Evropě až do Oděsy. Odtud se v 19. století přeplavili do Spojených států, kde žijí svým pospolitým konzervativním životem dosud. O podrobný výklad se podělila průvodkyně s Ing. Hanou Zemanovou.

Po prohlídce monumentálního barokního kostela Panny Marie z let 1735–56 ve Velkých Levárech směřovala naše zpáteční cesta oklikou na nedávno otevřený most přes řeku Moravu a do rakouského Hohenau. Exkurze pokračovala ve Velkých Bílovicích, kde jsme se mezi davy hodovníků protlačili do rozsáhlých vinných sklepů, které také založili habáni a následovala Kraví hora v Bořeticích s recesistickou Spolkovou republikou. Zdařilý zájezd jsme ukončili na chalupě pohostinných přátel Králíkových ve Stříbrnicích a při víně nás trochu přebolela malá účast jen devíti účastníků.

Albert Gottwald

Znovu do zahraničí

Nedlouho po zájezdu za habány, 11. října, vyrazil opět roj osobních automobilů v režii spolku k naší nejbližší státní hranici. Ta režie byla tentokrát obzvlášť náročná. Na základě spontánního souhlasu účastníků valné hromady byla zajištěna prohlídka nové budovy Slovenského národního divadla, vstupenky na operní představení, autobus. Leč zájem se nedostavoval. S blížícím se termínem se postupně počty redukovaly, až to nakonec nebylo ani na malý autobus. Ještě, že jsme nemuseli předem lístky zakoupit.

Na rozlehlém parkovišti u Nové scény jsme se nakonec všichni sešli, i když vinou nepřilíš dobrého značení jsme se sjížděli ze všech, i zakázaných směrů. Aranka Šupková, která jako členka orchestru SND nám bratislavskou část výletu zajišťovala, na nás již čekala.

Po venkovní obhlídce monstrozní budovy, která snad jen z jedné strany vypadá jako kulturná ustanovizeň, jsme vstoupili do foyeru, kde nás přivítala paní dr. Izabela Pažitková (v dobách společné čs. televize uváděla slovenské pořady) z tiskového střediska, aby nás provedla budovou. Oproti mému očekávání, kdy jsem si myslel, že

nahlédneme trochu i do prostor divácky nepřístupných, prošli jsme několikapatrové foyer a nahlédli do všech sálů - operního, činoherního a do tzv. Štúdia (malá scéna v původní zkušebně). Nejsympatičtější se mi zdál prostor činohry jak svými rozměry, tak barevným pojednáním celého hlediště. Sál opery a baletu je obrovský (901sedadel), ničím nepřipomínající obvyklé operní sály. Jedním slovem lidojem. Celá budova (jedná se vlastně o dvě budovy spojené společnými vstupními prostorami) se svou letitou a pohnutou historií výstavby na mne působí velmi rozporuplně. Protože však vím, že některým účastníkům, vzdělaným v oboru, se líbí, nebudu svými poznámkami provokovat diskusi. Dlužno ovšem přiznat, že akusticky i výhledem bylo představení z našich sedadel na balkoně velice příjemné.

Pucciniho Toscu jsem viděl poprvé, znaje jen vrcholné arie. Překvapil mne dramatický spád, s nímž autor pojednal vpravdě akční příběh, a modernost hudby. V tradičně vypravené scéně, v dobových kostýmech, bez tak oblíbených časových transpozic a náznakovosti a s dobrými pěveckými výkony to byla snad nejen pro mne opera jak má být. Při odchodu nepřehlednými schodišti a uzounkými východy jsem přemítal, jak mohl kterýkoliv hasič či bezpečnostní odborník souhlasit s kolaudací.

Těsně před půlnocí jsme byli šťastně doma. A pro ty, jejichž původní nadšení pohaslo, jen podotýkám, že i s příspěvkem na benzin vyšla návštěva první scény v zahraničí jen o pár desítek korun draž než představení oblastního divadla v ČR.

Ing. Ladislav Šupka

Azase do Vídně

Dne 22. listopadu vyrazil Muzejní spolek opět za uměním do Vídně. Na to, že byla sobota, vyrazili jsme nepříjemně brzo do mokrého sněžení, ale už v Mikulově svítilo sluníčko. Vzduch ostrému větru jsme mohli vychutnat oblaka ve všech odstínech bílé a šedé na modrém pozadí. Na další cestě se nám dostalo informací všeobecných, dr. Rašticová s příslovečnou pečlivostí měla pro všechny připraveny plánky, i odborných. PhDr. Jaroslav Pelikán nám přiblížil dílo George Braqua a informoval nás o výstavě Vincenta van Gogha jako o jedné z nejrozsáhlejších, do níž byla zapůjčena díla z mnoha galerií i soukromých sbírek. Tyto výstavy byly naším hlavním cílem, jakož i jiné zajímavosti, kterými Vídeň oplývá. A v neposlední řadě se někteří chystali vyplenit v předvánočním čase vídeňské obchody. Podobné nápady mělo asi hodně lidí, následkem čehož byl u muzeí autobus na autobuse a slyšet byly jazyky celé bývalé monarchie. Proto se naše skupinka rozhodla, že nejdříve navštívíme Braqua, jehož výstava se konala v Kunstforu Banky Austrie na náměstí Freyung, potom posílíme těla a vyrazíme za Vincentem van Goghem.

Přiznávám, že fauvistické období G. Braqua jsem neznala, většinou se reprodukuji jeho díla kubistická. Bylo se na co dívat, fauvistická díla opravdu hýřila barvami, ty v tónech mírnějších připomínala Cézanna a ty pozdější obrazy kubistické mne uvedly v nadšení. Ať už svými lahodnými barevnými kombinacemi, nebo perfektní prací se světlem. Navíc jeho stolky přeplněné na detaily rozloženými předměty mi důvěrně připomněly, jak to vypadá u mne doma. Celkový dojem - aspoň můj - velmi příjemný a hladící dušu.

Vyšli jsme do znovu zataženého dne s drobným sněžením a obdivující barokní fasády, vánoční výzdobu, výklady s fajfkami a jinými lákadly a v neposlední řadě

i Vídeňany s jejich módně oblečenými psy jsme prošli Graben, našli již známou pizzerii a posílili se na další. K našemu zděšení fronta před Albertinou nijak neprořídla, umění chtivý dav se tlačil, ba skoro presoval po celém vnějším schodišti. My, třímající v rukou vstupenky, které nám měly zajistit vstup bez čekání, jsme se protlačili aspoň na druhé odpočívadlo. I tak jsme si odčekali poctivých 40 minut v úvahách, co by na to řekl věčnou chudobou trpící Vincent. Zjevně to Albertina organizačně nezvládla a skoro bych řekla, že si to vůbec nepřipouštěli! Uvnitř to bylo o poznání lepší, ale i tak tam bylo lidí víc než zdrávo.

Nicméně náš vytoužený Mistr nás odškodnil v plné míře. Výstava byla opravdu rozsáhlá, shrnující celé dílo - několik raných děl (už jsme viděli i v Budapešti), studie uhlem i tužkou, slavné oleje atd. Znovu jsem v praxi zažila to, čemu se říká, že přechází zrak: tu modré kosatcové pole, tu žlutá zvlněná krajina u Arles, zahrada nemocnice v Saint Rémy, melancholický zahradník, břechťanem obrostlé stromy (v uhlu i oleji), interiéry kláštera v zajímavé technice křídly a uhlu na papíře, rozbourené moře atd. Leč nic není dokonalé. I když nám slibovali soubornou výstavu, neviděli jsme ani Cestu s cypřiši, ani Havrany nad žitným polem, o Slunečnicích nemluvě. Zato jsme viděli obraz, který jsem jakživ neviděla reprodukován - První krůčky - v šedozelenožlutých tónech, téma u van Gogha ojedinělé. Odhlédna od všeho nepohodlí byl to velký zážitek. A laskavý čtenář promine myšlenku svatokrádežnou - snad ani není možné, aby to všechno bylo pravé. Za tak krátký život...

„Kdybychom měli v Albertině aspoň tolik místa co ti areštanti“

I když by ještě v samotné Albertině bylo možno vidět hodně, už nebylo lze. Takže už jen po několikerém ztracení se a čekání a hledání mobily jsme se doklouzali ke stanovišti u muzeí. Tam ještě honem kávu a plni dojmů jsme se vydali k domovu.

Aranka Šupková

Koncem roku 2009 dokončí Slovácké muzeum I. etapu rekonstrukce Památníku Velké Moravy ve Starém Městě a současně otevře novou multimediální expozici Velká Morava. Tento projekt je podpořen grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci Finančního mechanismu EHP a Norského finančního mechanismu a Zlínským krajem.

Na podzim 2009 otevře Slovácké muzeum novou expozituru - Muzeum lidových pálenic ve Vlčnově. Tento projekt je realizován ve spolupráci s obcí Vlčnov a slovenskými partnery a je spolufinancován z Evropského regionálního rozvojového fondu a Zlínským krajem.

Vydal Muzejní spolek v Uherském Hradišti, občanské sdružení

Texty: Albert Gottwald, Zdeněk Králík, PhDr. Blanka Rašticová, Mgr. Božena Sedláčková,
Ing. Ladislav Šupka, Aranka Šupková

Foto: Albert Gottwald, Ladislav Chvalkovský, PhDr. Blanka Rašticová, Ing. Ladislav Šupka